

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **EVOL, a. s.**, se sídlem Komořany 146, Rousínov u Vyškova, zastoupena Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30 Af 49/2013 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Hany Zahálkové, advokátky do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se společnost EVOL, a. s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byly zrušeny rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2015, č. j. 30 Af 49/2013 – 55, rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 4. 2013, č. j. 9679/13/5000-14201-711305, dodatečný platební výměr Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 22. 6. 2012, č. j. 98131/12/341910706958, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil pro nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2013, č. j. 9679/13/5000-14201-711305, kterým bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí (dodatečný platební výměr) Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 22. 6. 2012, č. j. 98131/12/341910706958, v části týkající se bankovního spojení s tím, že žalobkyni byla pravomocně stanovena daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 7.561.440 Kč a současně stanovena povinnost zaplatit penále ve výši 1.512.288 Kč. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení

částku ve výši 13.200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Ing. Radka Lančíka, daňového poradce.

Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného proto, že shledal opodstatněnou žalobní námitku, kterou žalobkyně rozporovala rozhodnutí žalovaného v části do základu daně nezahrnutých nerealizovaných kurzových rozdílů. Opřel se při tom zejména o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 5 Afs 45/2011 - 94, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2626/2012. V dalším pak krajský soud neshledal žalobu a v ní obsažené zbylé žalobní body důvodnými.

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Po obsahové stránce se uplatněné námitky tohoto mimořádného opravného prostředku v podstatné míře shodují s námitkami uplatněnými stěžovatelkou již v žalobě. Stěžovatelka v kasační stížnosti prezentuje podstatu sporu se správními orgány a výhradně brojí jen proti skutkovým a právním závěrům správních orgánů obou stupňů, a dalším vadám řízení před správními orgány.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především uvádí, že z kasační stížnosti není zřejmé, z jakých zákonných důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) byla vůbec kasační stížnost podána. Zcela se ztotožňuje s právními názory krajského soudu, který se ve svém rozsudku důkladně vypořádal se všemi žalobními námitkami. Ač jako žalovaný nebyl procesně úspěšný, kasační stížnost nepodával, neboť si je vědom pochybení, které bylo důvodem zrušení jeho rozhodnutí, když v dalším bylo jeho názoru správním soudem přisvědčeno. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl a stěžovateli nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Vzhledem k tomu, že nyní posuzovanou kasační stížnost podal účastník, který byl v řízení o žalobě před krajským soudem procesně úspěšný (EVOL, a. s.), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přípustnosti takové kasační stížnosti. Je tomu tak proto, že teprve až poté, je-li uvedený mimořádný opravný prostředek přípustný, lze po posouzení splnění podmínek řízení přistoupit k věcnému přezkoumání kasační stížnosti.

Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.

Otázkou přípustnosti kasační stížnosti procesně úspěšného účastníka se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Naposledy tomu tak bylo v usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, jež je dostupné na www.nssoud.cz, kterým rozšířený senát Nejvyššího správního soudu závazně sjednotil dosavadní nejednotnou judikaturu v otázce přípustnosti kasační stížnosti procesně úspěšného účastníka řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení vyslovil právní názor, že: *„Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná“*.

pokračování

Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že posuzovanou kasační stížnost podala v řízení před krajským soudem procesně úspěšná stěžovatelka jako žalobkyně. K její žalobě bylo totiž rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla spolu se závazným právním názorem krajského soudu vrácena k dalšímu řízení; žalobkyni byla též přiznána náhrada nákladů řízení před krajským soudem. Nyní posuzovanou kasační stížností se tedy stěžovatelka fakticky domáhá nikoliv zrušení rozsudku krajského soudu, který jí svým rozsudkem vyhověl, ale potvrzení výroku rozsudku krajského soudu, avšak s jiným odůvodněním (pro další stěžovatelkou dovozované nezákonnosti, resp. i z dalších důvodů).

Taková kasační stížnost není podle citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, přípustná.

Je tomu tak proto, že při výkladu určitého pravidla chování musí správní soud vždy zohlednit i jeho smysl a účel. Smyslem a účelem dané právní úpravy je nesporně zabránit situacím, kdy je žalobci správním soudem zcela vyhověno a žalobce by se domáhal jen přezkumu právních názorů či dokonce formulací a konkrétních vyjádření uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoliv by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobce.

Nejvyšší správní soud tak musí konstatovat, že zásah do právní sféry žalobce je zásadně vždy způsoben jen výrokem rozhodnutí; jiný výklad by představoval cestu k právní nejistotě účastníků, v jaké fázi soudního procesu mohou mimořádný opravný prostředek využít, a k rozkolísanosti judikatury.

Nejvyšší správní soud proto v této věci dospěl k závěru, že kasační stížnost procesně úspěšné stěžovatelky není podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. přípustná a z tohoto důvodu ji odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s.

Nad rámec uvedeného ale Nejvyšší správní soud konstatuje, že i kdyby kasační stížnost neodmítl pro nepřipustnost, musel by tak učinit podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Je tomu tak proto, že ze strany stěžovatelky nebyly přes výzvu ze dne 8. 6. 2015, č. j. 7 Afs 143/2015 - 13, v zákonné lhůtě odstraněny nedostatky kasační stížnosti. Stěžovatelka přes podané poučení nesdělila Nejvyššímu správnímu soudu, v jakém rozsahu rozsudek krajského soudu ve skutečnosti napadá, z jakých důvodů tak činí, ani čeho se domáhá. Z doplněné argumentace kasační stížnosti ze dne 10. 7. 2015, ani z následného a již opožděného doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 7. 2015 jen vyplývá, že stěžovatelka svým mimořádným opravným prostředkem brojí výhradně proti rozhodnutí žalovaného a vadám v řízení, jež mu měly předcházet, ale nikoliv proti úvahám a závěrům krajského soudu vysloveným v napadeném rozsudku, vůči kterým musí kasační stížnost směřovat.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatelky byla odmítnuta, rozhodl Nejvyšší správní soud současně o zaplaceném soudním poplatku za kasační stížnost podle ust. § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění

pozdějších předpisů, tak, že se stěžovatelce (žalobkyni) vrací uhrazený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. srpna 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu